

Jacob Wallenius

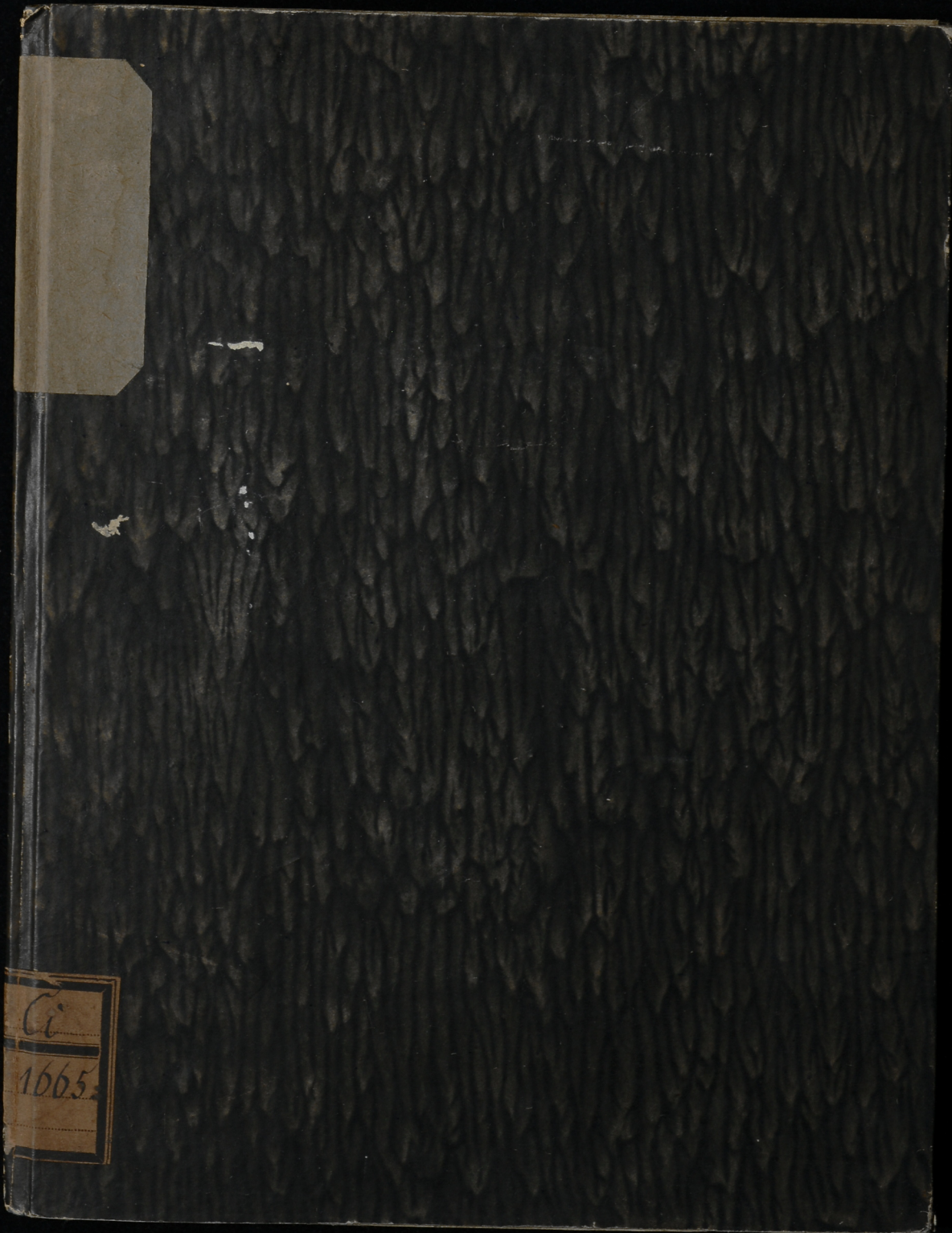
Gustaf Den Tredjes Död, Klagad För Alma : Imitation efter Ossian

Greifswald: tryckt hos A.F. Röse, 1792

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn889113548>

Druck Freier Zugang

Ci - 1665.

~~DI. K 1004~~

GUSTAF DEN TREDJES D ö d,

Klagad för Alma.

Imitation efter Ossian.

AF
J A C O B W A L L E N I U S.

*Bibliothek
Academie
Rostock*

Greifswald,

tryckt hos A. F. Röfe. 1792

D. I. k. 1004.

Erinran till Läfaren.

Måtte ej detta utbrott af den smärtefullaste bedröfvelse dömas af en hård och kall kritik! Den som känner Ossians höga men tillika enkla skriffätt, skall finna svårigheten att i ett annu fattigt språk efterfölja honom. Författaren upläste några strödda öfverfättningar för ett ungt fruntimmer i Stockholm förleden höst, och fann att hon förstod Carthon, ett af de skönaste Ossianske skaldstycken. Sådan var anledningen att tillägna hånne detta ark; kanske den enda likheten jag hunnit upnä, ty det är bekant att flera fånger äro skrifne till Malvina, som måste hafva ägt samma öma hjerta och

upmärksamhet som Alma. Förlåte hon att jag under detta namn uppenbarat min högaktning och vänskap! Endast några exemplar blifva aftryckte till utdelning ibland få vänner. Af ingen annan orsak, än till underdånigsta efterlefnad af den nyaste tryckfrihetsförordningen, undertecknas mitt namn. Detta torde hafva varit nödigt att erinra, så väl om min affigt, som till förklaring af början till detta vågfama försök.

Förmörkade äro dina skönaste dagar, ömt älskade dotter af
 Wellgjör! Fly i din unge makes säkra famn: hast i din vör-
 oadue faders darrande armar. o Du som gret öfver Carthons fall. Stri-
 dare än då skola nu dina tårar ströma. Redan bleknar ditt ansikte.
 Din drägt är natt. Din snöhand framkallar ej mera nöjets våklingande
 röster; ljudet af din näktergaliska fång dödde. Han är ej mera vår:
 GUSTAF. —

Skall ditt namn med förtviflande smärta hådanefter nämnas?
 Swithiods ära, Europas störste Konung, Ljus i vår mörka verld!
 Du lyfte och försvann, likasom uti midnattens djup en stråle genom-
 far öknarne. Den ensame vandraren såg dig; då upgick glädjen i
 hans själ; Du sjönk i tjocka moln: han sönderrifver sina fötter i tör-
 nen, och ser ej hvart han går. Jag är denne vandraren, medlidande
 Alma: mitt ljus var GUSTAF. Mina ögon förblindas af gråt, mitt
 hufvud är böjdt till jorden: ingen förmår det uprätta. Uti min ung-

doms styrka förhåras jag som gråset, då höstens stormar rafa.
Bloman af min vår utdör: min sol nedgick förr än middagen kom.
En åsknatt förfärade mina faders land, skakade defs starka klippor,
grundlade defs klara böljor, då han så föll, det gamla Swithiods fräl-
fare, midt uti sin kraft.

Dölj ditt tårdränkta ansikte, beklagansvärda Swea! dine häfder
äro teknade med Konungablod. Du har burit, bär du dem ännu i
ditt moderliga sköte, dessa mänsklighetens skamfläckar, dessa statens
nidingar, dessa affällingar från trohet och ära som fordom dina barn
utmärkte? Fall! de hafva dödat din Konung och Herre. (Hans arm
var så stark, hans hjerta så känslömt, hans snille så lågande.)
Skaka ditt ålderböjda hufvud, slå ut dina silfverlockar, att dina misso-
fster kastas till skyn; och, då de i afgrunden återfalla, skall deras min-
ne förgås, eller af kommande sekler förbannas.

Låna den svagaste skymten af ditt snilles ljus o Ossian! din luras
klagande kan ingen härma, du som i ålderdomens dystra skuggor
har sjungit Carthons och Clessamors och Oscars död: du som prifade
Fingal, Morvas Konung, den störste af sin tid; min hjälte är större
än Fingal.

Sex och fyratio gånger hade vintren återkommit och utbredt
sin hvita slöja öfver jorden, sedan den skönaste af cedrarne upprann.
Han växte, frodades, blef skuggrik, stark. Hans konungsliga huf-
vud räckte up till skyn. Buskarne som honom omgäfv, fruktade
inga stormar; han stod dem alla. Insekter krålade vid hans rot; de
ströddes. Giftiga ormar slingade sig omkring hans friska stam; de
hväste och tvinade. Orkanen ville nedrycka hans krona; hon darrade
icke. Men nu ligger skogens prydnad på marken: defs högd och
skönhet

skönhet äro ännu synbarare. Bofven riflade hemligen des fida: lifvets saft torkade. Se örnen! driftigt fvingade han up till en oförlig högd; en mordisk pil genombårade hans bröst, då han nöjd och glad sig nedlåt till de finårre foglarne. Betrakta lejonet! det hvilar efter striden fäkert, som det trodde, ibland fina ungar; lömskt fargas det af bakifrån lurande odjur: ack! det ligger där uti sitt blod. Odödelige GUSTAF! du var denna sköna cedren, denne driftige örnen, detta trygga, starka, ädla lejonet. Europa förjer och ryser: det beundrade dig, ditt folk älskade dig (dine hatare voro ej ditt folk.) Det goda hjertat slog för dig: det lefde i ditt tidehvarf; nu blöder det och förtåres vid smärtan af ditt mord.

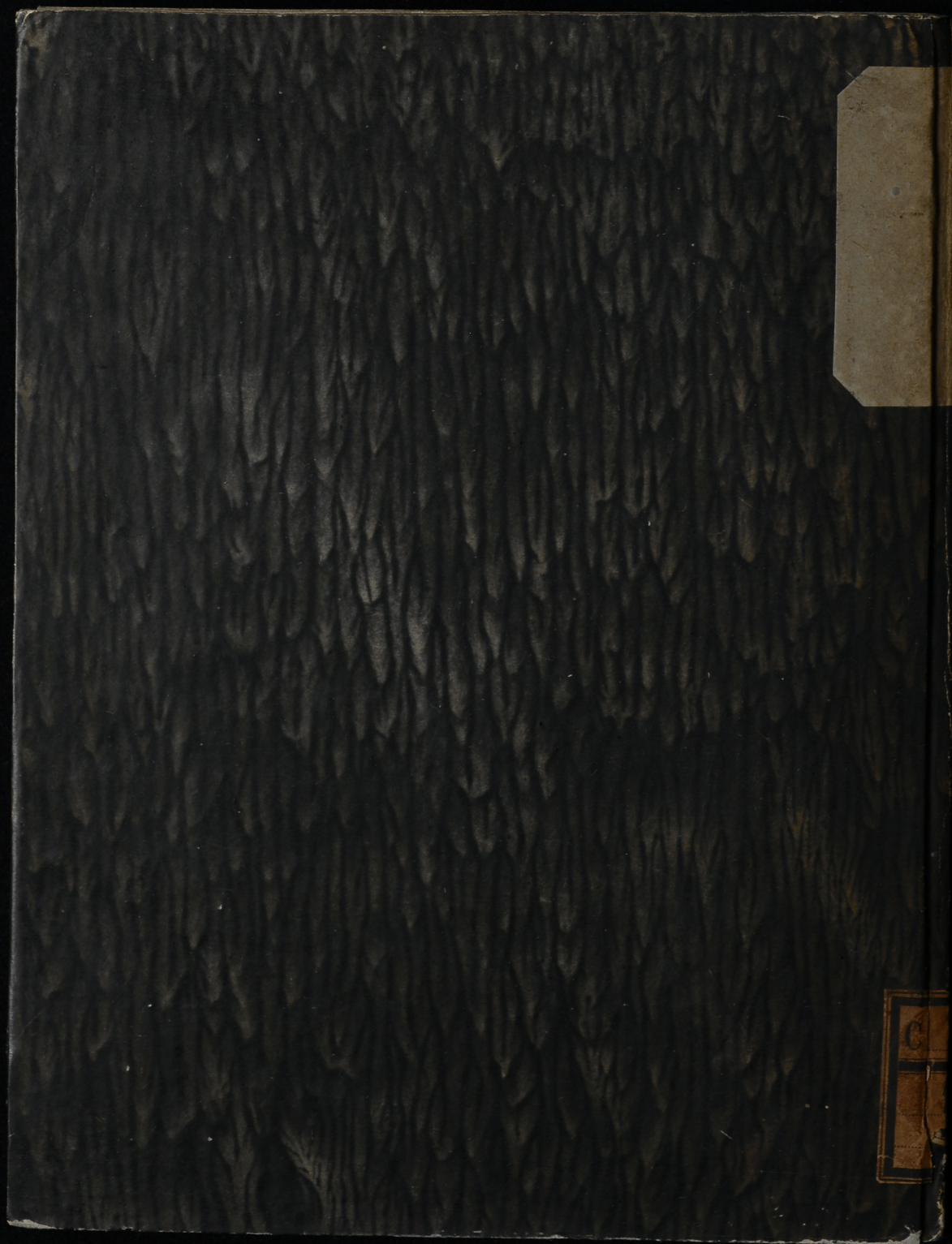
Ryslig var den midnatten; så djupt var alldrig mörkrät: des vinge låg tung på mig allt till Strelas strand. Sönnen tryckte mina ögonlock; fasans bild låg därunder. Hastigt upfor jag då för-
y sjönk till Din njure, namnare af Swithiod. Hvarest var Din skyddsängel, som ledde Dig genom Björkö's och Svenskfunds lågor? Skulle Försynens gunstling falla för nedriga förfåt? Men Du öfvervann dem. Öfvermånsklig var din styrka: Du föll ej. Tretton voro ditt lidandes dagar; för ditt folk voro de förskräckelsens, hoppets, förtviflans. Långsamt tårde smärtorna ditt lif, och så sjönk Du till stoft. Likasom blomstret för den våssade lian: ännu ligger det i sin skönhet och tyckes oförgångeligt; middagens hetta bränner: det bleknar, torkar och förgår. Himmelsk var din uplösning Fader! din sista blick var godhet, din sista suck välsignelse.

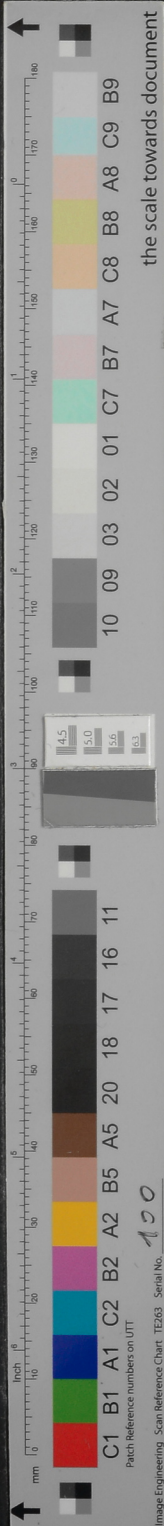
Tvåne lika vålnader framtråda för min syn: GUSTAF ADOLPHS och GUSTAFS. Störste Konungar af Swithiod! hvarföre så blodige? hvarföre så djupa Edra sår? — Du darrar svaga Alma!

Alma! darra ej: de dygdiges hamn är icke förskräckande, Dragen i deras anleten se huru milde! Stilla: en flåkt genomfuser mitt öra, ljuf som sommarmorgonens. Ack! att ditt dån ville tyfina verldsbul-
ler, och J blefven hos mig älskade hjeltekkuggor! Eder närvarelse är helig, manande till stora dygder. J stupaden uti Edra bästa år: Edert ärerykte uppfyller alla sekler. Men nu försvinna de; deras tröstande blickar öfvergifva mig.

Sånggudinnan, döende, lutar sig öfver sin älsklings helgade urna. Det största snillet är icke mera jordens. Hvar är Talaren som smällte allas hjertan? hvar Statsmannen som vågde Europas öden? hvar Hjelten som tvänne rikens magt förgåfves trotsade? Hans stoftång är låg. Gråt! men han hör ej ditt snyftande; djup är de dödas sömn. Han är fri uti sin nya värld. Intet förlåt faller honom, ingen otack hinner hans saliga högd. Tröst, gråtande Alma! lät denna välgörande fräls bryta: lät honom upgå i vår själ.

Konungslige yngling, en annan GUSTAF ADOLPH! stort är ditt namn och lysande, våra kommande dagars kåraste och enda hopp. Manna dig att gå Din store Faders hjelteban. Slå Hans fiender till jorden; folkets kärlek omskyggar din ungdom. Frukta ej: stark är ditt folks arm, som hyllat Dig. Millioner älska Dig, millioner älskade GUSTAF.

the scale towards document

an synbarare. Bofven riflade hemligen defs lida: lif
e. Se örnen! driftigt fvingade han up till en ofölje-
ordisk pil genombårade hans [bröft, då han nöjd och
till de finarre foglarne. Betrakta lejonet! det hvilat
ert, som det trodde, ibland fina ungar; lömskt far-
rån lurande odjur: ack! det ligger där uti fitt blod.
AF! du var denna sköna cedren, denne driftige örnen,
arka, ädla lejonet. Europa förjer och ryser: det
ditt folk älskade dig (dine hatare voro ej ditt folk.)
t flog för dig: det lefde i ditt tidehvarf; nu blöder
vid smärtan af ditt mord.

den midnatten; så djupt var alldrig mörkret: defs
på mig allt till Strelas strand. Sömmen tryckte mina
ns bild låg därunder. Haftigt upfor jag då för-
nk till Din njure, hamnare af Swithiod. Hvarest
angel, som ledde Dig genom Björköns och Svenskfunds
försynens gunstling falla för nedriga förfåt? Men Du
Öfvermånklig var din styrka: Du föll ej. Tret-
dandes dagar; för ditt folk voro de förskräckelsens,
flans. Långsamt tårde smärtorna ditt lif, och så fjönk
likasom blomstret för den vållade lian: ännu ligger
t och tyckes oförgångeligt; middagens hetta bränner:
kar och förgår. Himmelsk var din uplösning Fader!
ar godhet, din sista suck välsignelse.

lika vålnader framtråda för min syn: GUSTAF
h GUSTAFS. Störste Konungar af Swithiod! hvar-
? hvarföre så djupa Edra far? — Du darrar svaga
Alma!